

Február 25.-én egy szombati napon érkeztünk Törökországba, a 10 fokból 20-ba. Kellemesen meleg volt az idő, sütött a nap, és ezek a remek első benyomások már megalapozták az egész ittlétem hangulatát.

Az első nap még az ismerkedéssel telt, amint lepakoltuk a holminkat, körülnéztünk a hotelben, el is indultunk jobban megismerni a környéket. Lesétáltunk a tengerpartra, aztán elmentünk pénzt váltani, majd a közeli kisboltba is benéztünk. Ezek után megvacsoráztunk abban az étteremben, ahol ezután majd minden este kikérhetjük a vacsorát. Az első este ezek után gyorsan eltelt, mindenki elfáradt az út során, így hamar visszatértünk a hotelbe pihenni.

Másnap került sor az első kulturális programra, amikor Sidét látogattuk meg, Antalya egy ókori kikötővárosát. Itt megnéztem a régi színházat, körbejártam az óvárost, és egy múzeumba is benéztem.

Az első hétfőn még nem mentem egyből az óvodába, először az önkormányzathoz vitt minket a helyi mentorunk, ott beszéltek meg, melyik óvodába is helyezzenek minket. Miután papíron elhelyeztek minket, valaki kocsival is elvitt minket oda, arra a helyre, ami az elkövetkezendő három hétben a munkahelyünként szolgált.

Az óvodában az intézményvezető irodájában forró teával kínáltak minket, amit természetesen elfogadtunk. Egy darabig ültünk csendben, aztán kérdeztem valamit angolul, mire az intézményvezető csak a fejét rázta, és annyit mondott “no english”. -Na ekkor szembesültem vele, hogy ez egy egészen másfajta kihívás lesz mint gondoltam. De akkor még sejtetni sem sejtettem, mennyire otthonomnak fogom érezni ezt a helyet három hét után.

Végül az angoltanár megérkezéssel helyére kerültek az információk, és kiderült ki melyik csoportba megy. Én az 5 éveseket választottam, mert ezzel a korosztállyal még kevesebb a tapasztalatom. Jó döntés volt, ugyanis két tündéri óvónő mellett kaptam helyet a Martilar (sirályok) csoportban.

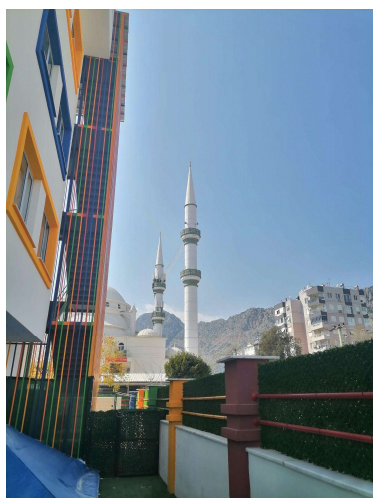
Amint beléptem a terembe, két mosolygós óvónő Ömür és Cansu fogadott. Éppen a kisszékeket rendezték félkörbe, hogy megnézzenek egy prezentációt. Már ezen is elcsodálkoztam, de az állam csak akkor esett le igazán, mikor megláttam, hogy az előadó nem más, mint az egyik kisóvodás maga. Yiğit adott elő a természetekről, arról hogy hol élnek, mit esznek, milyen fajta állatok és hasonlók. A végén megtapsoltuk, majd visszarendeztük a székeket a kisasztalokhoz, és jöhetett a munkafüzet. Igen, minden gyereknek volt egy munkafüzete, amibe dolgozott, színezt, számolt és hasonlók. Olyan volt ott az óvoda mint egy kis iskola. Volt olyan kislány, aki már tudott olvasni, és minden gyermek le tudta írni a nevét és egy-két szót.

Attól tartottam, hogy majd nem nagyon tudok mit csinálni, de az óvónő egyből bevont a feladatba. Megkért, hogy húzzam fel a rolókat, segítsék az asztalokat rendezni, adjak zsepit a gyerekeknek. Ha valamit túl bonyolult lett volna elmagyarázni, beírta a fordítóba. Látszott rajta, hogy nagyon igyekszik, és én is próbáltam minél hasznosabbá tenni magam. Ezután dráma órájuk volt, a tanárnő nagyon kedves volt, és természetesen bevont a feladatba. Össze kellett gyűrnünk egy lapot, majd kihajtogattuk, és el kellett mesélnünk mit látunk bele. aztán azt készíthettünk a papírból amit csak akartunk. Én egy madarat csináltam, amit az egyik kislány egyből el is kért tőlem.

Fél egy körül elérkezett az ebéd ideje. Mindenki elment kezét mosni, aztán fel a harmadik emeletre. A mi csoportunk a másodikon volt, az egész épületben pedig négy emelet van. -És lift! Az ebéd alatt az egyik kisfiú folyamatosan magyarázott nekem, amiből persze szinte semmit nem értettem. De örültem, hogy legalább szívesen beszélgetett velem.

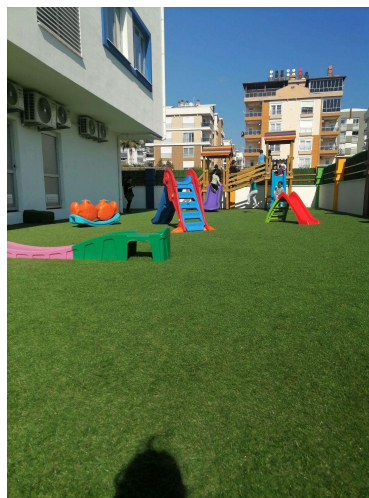
Ebéd után babot ültettünk a gyerekekkel, és az óvónő nekem is adott egy kis cserepet, hogy ültessek bele. Ez után következett az angol óra, a gyerekek a formákról és színekről tanultak. Angol után pedig kimentünk az udvarra. A földszinten mindenki átvette a cipőjét, aztán az épület oldalában lévő kis műfüves játszótéren töltöttünk egy fél órát. Igaz, hogy a fű nem volt igazi, de a kilátás gyönyörű volt.

Délután háromkor meg jött is értünk a busz, hogy visszavigyen a szállásra.

Kedden
fogadott
hogyan
Ez

reggel
az egyik
persze

már azzal
kislány,
megölelt.
nagyon jól

esett. Aznap egy másik kisgyerek adott elő, a prezentáció Görögországról szólt. Kiderült belőle mi a fővárosa, fő export és import terméke, mik a szomszédos országai és hasonlók. Még mindig nem voltam hozzászokva ahhoz, hogy óvodásokat prezentálni lássak.

Ezután angol óra következett, ezen az órán megkért a tanár, hogy én tanítsam meg a gyerekeknek a következő anyagot színekről és formákról. Nagyon élveztem, és a gyerekek is. Mondták is, hogy "Tünde teacher". -Így hívnak a gyerekek.

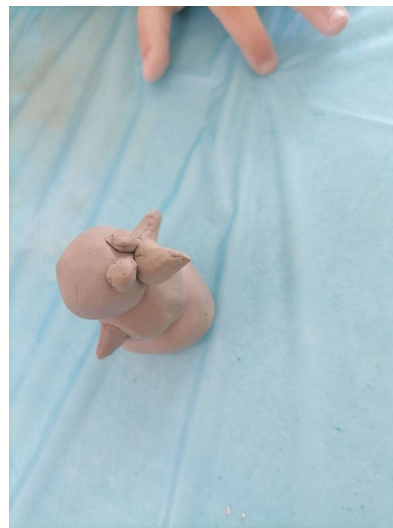
Angol után megint kimentünk kicsit az udvarra. Nagyon szépen sütött a nap, a gyerekek is élvezték. A padon ülve beszélgettem az óvónővel, kérdezgettem a magyar óvodákról. Mondtam, hogy nálunk inkább a szabad játékon van a hangsúly, számolni egyáltalán nem tanulnak a gyerekek, sőt, még órarendjük sincs. Meglepődött rajta, de azt mondta, hogy az a rendszer jobban tetszik neki.

Miután bementünk az udvarról, zeneóra volt a következő foglalkozás. Átmentünk a második emeleti szabadfoglalkozásos terembe, és vittük magunkkal a kissetékeket is. Körberaktuk őket, és leültünk. Mindenféle ritmikus gyakorlatot végeztünk, tapsolós, dobbantós, táncolós feladatokkal. A tanárnő különféle zeneszámokat rakott be, különböző ritmusú, hangszerelésű, változatos zenéket.

Zene után elhívtak szünetre. Ilyenkor lementünk a földszintre a tanárba, ahol kávéval, teával kínáltak. Itt több óvónővel is beszélgettem, -már amennyire a nyelvi korlátok engedték.

Szünet után pedig még dolgoztak kicsit a munkafüzetbe, aztán délután háromkor már jött is a busz értünk.

Másnap reggel a reggeli után kézműves foglalkozással indult a nap, a negyedik emeleti agyagozó szobában. Sok szép alkotás készült, többek között gomba, hóember, telefon, nappali, fa, hópehely...

Agyagozás után mentünk ebédelni, majd jóga óra következett.

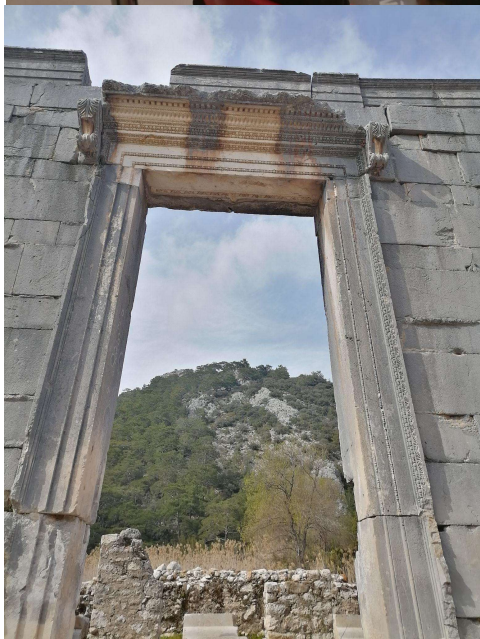
A jóga tanár nagyon kedves volt, mondta hogy álljak be, és csináljam a gyakorlatokat a gyerekekkel. Főként nyújtottak, de volt egy rövid meditáció is, amikor lefeküdtek a gyerekek,

és zenét hallgattak. Nagyon relaxáló volt, sokan el is aludtak. Talán azért is, mert egyébként három éves kor felett már nincsen délutáni alvás.

Jóga után dolgoztak kicsit a füzetbe, megöntözték a babokat amiket ültettek, aztán irány az udvar. Ragyogóan sütött a nap, így az árnyékba ültünk az óvónővel, onnan figyeltük a gyerekeket. Egészen jól elbeszélgettünk, igaz a fordító segítségével főleg, de örültem neki, hogy sikerült kicsit jobban megismerni egymást. Elvégre három hétig együtt fogunk dolgozni.

A másnap is prezentációval indult, ezen a napon az egyik hiperaktív -mint később kiderült- kisfiú adott elő. Már korábban is feltűnt, hogy nagyon eleven gyermek, nehezen marad meg a helyén, folyton keresi az ingereket. Előadás közben is érdekes tapasztalás volt megfigyelni, hogyan viselkedik egy ilyen feladathelyzetben. Ő Görögországról adott elő (Yunanistan), itt a gyerekek már tudták, hogy szomszédos ország, és hogy Athén a fővárosa. Sok ókori görög város előkerült a diákon, amik ma már Törökország területén találhatóak.

Mi éppen egy ilyen várost látogattunk meg a második hétvégénken. Négy tanár is csatlakozott hozzánk, akik Kecskemétről jöttek. Ők is szerették volna az iskolájukkal a Törökországi Erasmus programot kipróbálni. Sokat kérdeztek a helyről, emberekről, a benyomásainkról. Igazából csak jót tudtam mondani, a törököket nagyon vendégszerető embereknek ismertem meg.

Az ókori város felfedezése egy nagy élmény volt, sok új információval gazdagodtunk, és szerencsére csodálatos időt fogtunk ki.

Olympos ókori görög város volt, ami a római korban is igen népes kikötőváros volt, fontos központja a kereskedelemnek. Így természetesen a város melletti csodaszép tengerpartot is megnéztük.

Olympos után a busz elvitt minket a kimérákhoz. Itt egy kiadós túra után varázslatos látvány fogadott minket. Nem mondom, jól elfáradtam, mire felértem a hegyre, de kétszer ennyi kaptatás is megérte volna. A hegyen egy érdekes és ritka jelenséget figyelhettünk meg. Antalyától körülbelül 80 kilométerre ezen a sziklás hegyen már több ezer éve öröktüzek égnek. A tucatnyi kis természetes tábortüzet a hegyben található metángázlyukak táplálják, mint kiderült. A sok turista valóban, még sütögetett is felettük. De a legtöbb tűz mellett kóbor macskák melegedtek. -Meg is értettem, ugyanis estefelé, pláne ilyen magasan már kezdett lehűlni az idő. Így vissza is indultunk a szálláshelyre.

A második hét az óvodában megint csak dráma órával kezdődött. Most a formákról kitalált mesével kezdődött az óra. A tanár megpróbálta összekötni az angolon tanultakkal. Aztán a táblára kezdett rajzolni, és különféle mókás karaktereket kreált. Szemüveges, kört, sálas szívet, sapkás háromszöget... A gyerekek nagyon élveztek. Én pedig ekkor jöttem rá, hogy a sapka török eredetű szó.

Dráma után dolgoztak kicsit a tankönyvbe, éppen a környezettudatossággal kapcsolatos feladatokat oldották. Olyanok voltak, mint például: melyik kukába melyik szemét való? Kösd össze!

Ilyenkor a kék kukával össze kellett kötni például a papír szemeteket, a sárgával a műanyagokat, ilyesmik. Aztán matematika feladatok kerültek sorra. Meg kellett számolni a tengerben a halakat, aztán a mosolygós halak számából ki kellett vonni a szomorú halk számát. Nagyokat néztem, hogy öt évesen ilyen műveleteket már gond nélkül megoldanak a gyerekek. Persze ez így nem teljesen igaz. Itt is akadt olyan gyerkőc, akivel találkozónék később gyogyepedagógiai intézetben, ha Törökországban dolgoznék. Az egyik kislány például még az ujjával sem tudott számolni, az óvónő szerint meg egyáltalán nincs szám fogalma. Viszont ez a bizonyos kislány rendkívül tehetségesen rajzol! Ezt a későbbiekben sokszor tapasztaltam, mikor kreatív feladatok voltak.

Mint például az ebédet követő órán. Angolon ugyanis színezni kellett, különböző formákat. Utána pedig zenés játék volt a soron. Énekeltünk egy dalt a tanárral a reggeli rutinról, a gyerekeknek meg mikor azt mondtuk, hogy "freeze!", akkor meg kellett dermedni. Nagyon élveztek a gyerekek. Utána mindig mikor mentek kezét mosni, mondtam nekem angolul, hogy "wash your hands, Tünde teacher!"

Uzsonnára tejbegríz volt, mondtam is a gyerekeknek, hogy Magyarországon is nagy kedvence a gyerekeknek. Erre minden gyermek megette. Meg is jegyezte az óvónő, hogy ezt máskor is mondjam a gyerekeknek nyugodtan, pláne mikor nem fűlik a foguk az ételhez!

Kedden zeneórával kezdtünk, színes sálakkal táncoltak a gyerekek, aztán ritmus gyakorlatok voltak. Mikor gyorsult a zene, akkor gyorsabban kellett lengetni a sálát, mikor lassult, akkor lassabban.

Aztán a zenetanár (minden óvónőt, vagy asszisztenst “Ögretmenem”-nek szólítottak, ami tanáromat jelent) elővett egy csörgődobot, és azzal diktálta az ütemet.

Utána felálltak a gyerekek, kézen fogva tekeregtek a teremben követve a tanárt. Mikor a zene elhallgatott, meg kellett állniuk. Én is beszálltam a játékba, aztán olyat játszottunk, hogy mikor gyorsult a zene, szaladgálni kellett a teremben. Mikor lassult, lassan kellett lépdelni. Mikor

elhallgatott, gyorsan párt kellett találni.

Zene után a teremben matekoztak kicsit a gyerekek. Ez is egy játékos feladat volt. Ki kellett találnia a gyerekeknek, hányat ütött egy dobra az óvónő. Kézfeltétellel lehetett válaszokat adni, mintha csak iskolában lettek volna. Utána az óvónő az én kezembe adta a dobot és a pálcát, így engem is bevont a foglalkozásba. Meglepetésünkre ekkor a gyerekek már automatikusan angolul mondták a számokat. Nem győztem csodálkozni, mennyi mindent tudnak már öt évesen.

Ebédnél az egyik kislány nagyon kínlódott az étellel, ezért megkért a tanárnőt, hogy maradjak ott vele, amíg meg nem eszi. Addig a többiek visszamentek a terembe, mert kezdődött az angol óra. Mikor ketten maradtunk a kislánnyal, akkor igyekeztem meggyőzni, hogy egye meg az ebédet, hiszen tudom, mennyire szereti az angolt, meg milyen jó is benne! Ez megtette a hatását, pár kanál híján el is fogyott a főzelék.

Angolon egy új játékot tanítottunk az óvónővel, ugyanis megkért, hogy mutassam be én a gyerekeknek. Ezért mindig nagyon hálás voltam, mikor angol órán én is kivehettem a részem a tanításból. -Meg persze a gyerekek is nagyon élvezték, hogy Tünde teacher tart órát nekik.

Az volt a feladat, hogy különböző képes kártyákra egy tapadós kalapáccsal rá kellett csapni, ha felismerted a szó jelentését. Például, ha a tanár azt mondta, hogy “milk”, akkor a tejes dobozt ábrázoló kártyára kellett lecsapni. Aki gyorsabb volt, azé lett a kártya. Eleinte az angol tanár mondta a szavakat, én pedig játszottam a gyerekekkel, aztán mikor láttuk, hogy valamelyik gyerekek már nagyon jól mennek az angol szavak, akkor mondhatta ő a szavakat a társainak.

Angol után kimentünk az udvarra, mivel olyan szépen sütött a nap, kár lett volna bent a teremben eltölteni a szabadidőt. Az udvaron kívül volt egy másik csoport is, az ő óvónőjükkal is tudtam kicsit beszélgetni. Megkérdezte, honnan jöttem, mit tanulok, mit szeretnék majd csinálni... Úgy általában azt tapasztaltam, hogy nagyon kedvesek, érdeklődők, és nyitottak voltak a kollégák, de a szülők, gyerekek is. Jól esett, mikor megdicsértek, hogy már tudom minden gyermek nevét, meg alap kifejezéseket, mint: moss kezet, cseréld át a cipődet, jó

étvágyat és hasonlók. Őszintén úgy éreztem, hogy milyen jó is lehet ilyen munkakörnyezetben dolgozni! Jó lenne, ha Törökország kicsit közelebb lenne...

Másnap, szerda március 8.-ára esett, nőnapra. Az óvónőtől kaptam egy képeslapot török kávéval, a gyerekekkel pedig képeslapot készítettünk az édesanyáknak.

Szívószálakat szétvágunk, úgy, hogy mikor festékbe nyomjuk majd a gyerekek, akkor mintha virágszirmok lennének. Majd a virágok közepébe fülpiszkálóval nyomtak egy kis sárgát, az lett a virág közepe.

Én nyomkodtam ki a festékeket tálakba, aztán vágtam kukászsákból aszalterítőt, segítettem a gyerekeknek feladni a kis festős dzsekijüket. Már úgy éreztem, jól feltalálom magamat itt a csoportban, önállóan találtam magamnak feladatokat.

A csoport óvónője mondta is nekem, hogy tartsak egy órát a gyerekeknek pénteken. Ő akkor szabadságon lesz, és szívesen ad nekem egy-két órát, hogy tartsak foglalkozást a gyerekeknek. Csak tervezem meg és mutassam meg neki. Ennek nagyon megörültem, egyből el is kezdtem ötletelni. Írtam is egy listát, hogy miket vegyek a boltból, milyen eszközökre lesz szükségem hozzá és

hasonlókat.

Jóga óra volt a következő, ma is főként nyújtottuk az izmokat, aztán volt egy kis meditáció, amikor mindenki lefeküdt és pihenhetett egy kicsit. Óra után minden gyermek kapott egy matricát, a jógatanár nekem is adott egyet, azóta a telefon tokomon van.

Angol után már jött is értünk a busz, én pedig mikor az egyik társunk logisztika szakról ment a boltba, megkértem, hogy hozzon nekem egy doboz fogpiszkálót. Ugyanis már megvolt a tervem, hogy mit is csináljak a gyerekekkel.

Elkészítettem a hotelben a prototípust, egy papírhajót kis török zászlóval a tetején. Lefotóztam és elküldtem az óvónőnek. Tetszett neki az ötlet, és mondta, hogy nyugodtan használjak bármit a teremből, amire csak szükségem lehet.

Másnap bevittem a hajót, hogy megmutassam élőben is, és elmondtam, mire is gondoltam, hogyan csinálnánk meg és miért. A hajtogatás remek finommotorika fejlesztő feladat, a hajót pedig még egyszerű is meghajtogatni, így a gyerekeknek garantált a sikerélmény. Pénteken pedig egy nemzeti jeles napot ünnepelnek az oviban, március 12.-ét. Így a kis török zászlóshajó ebbe a témába is passzolni fog.

Az első óra reggeli után robotika volt, a gyerekek egy scratch -szerű programban tanultak programozni. Egy mókust kellett eljuttatniuk a mogyorójához, úgy, hogy előre, jobbra és balra parancsokat használnak. Sok gyermek nagyon ügyesen, zökkenőmentesen teljesítette a pályákat, de volt olyan is, akinek még teljesen új volt az ilyen feladat.

Miközben a gyerekek oldották a feladatokat, beszélgettem kicsit az informatika tanárral. Kiderült, hogy most ő maga is gyógypedagógiát tanul, mondta, hogy egészen más és nehezebb. Aztán megkérdezte tőlem, mit gondolok, ki SNI-s a csoportból. Meglepett a kérdés, de egyből tudtam válaszolni, mert azért akadt egy-két gyermek, akire mondtam volna, hogy hiperaktív, vagy legalábbis ADHD-s tünetei voltak. Elmondtam, hogy szerintem kik, és meglepetésére, - meg az enyémmre is- mindet jól eltaláltam! Ennek nagyon örültem, sőt, még azt is jól sejtettem, hogy az egyik kisfiú és az egyik kislány tényleg hiperaktív. Ez feldobta a napomat.

Aztán közkívánatra én is kipróbáltam a programot, ez nagyon tetszett a gyerekeknek.

Olyan furcsa volt belegondolni, hogy már a második hét vége felé közeledünk! Úgy megszerettem a gyerekeket, a kollégákat is, hogy igazán úgy éreztem, maradnék még, ha lehetne.

A nap utolsó órája csütörtökön modern táncóra volt. Előtte a modern tánctanár férje gimnasztikát tartott a gyerekeknek, nekem addig szünetem volt. A tánctanár különböző zenés játékokkal készült, mint székfoglaló, vagy lefagyós játék. (Mikor a zene elhallgatására meg kell dermednie a gyerekeknek) Mivel az óvónőnek dolga volt órán, ezért én dokumentáltam az órát képekkel és videókkal. Mint számomra kiderült, az óvoda honlapjára sok kép kikerül, illetve a szülőknek havi beszámolókat küldenek képekkel.

Elérkezett a péntek, március 10.-e. Reggel megünnepelték a gyerekek a 12.-ei nemzeti napot, himnuszt énekeltek, illetve minden gyereknek nemzeti színű ruhát kellett viselnie. Én piros híján egy bordó pulóvert kaptam kölcsön, de még ezt is nagyon értékelték.

Miután mindenki felment a saját termébe, meglocsoltuk a babokat, már sok kicsírázott. Aztán elővettük a tankönyveket és matekoztak kicsit a gyerekek.

Egyszer csak az egyik óvónőnk lehívott szünetre. Csodálkoztam, hogy ilyen korán, mivel általában az ebéd utáni órákban szoktam egy kávé-tea szünetet tartani. Meglepetésemre amint beléptem a tanáriba, hangos ének fogadott, és sütemény. Nagyon megható volt, hogy így fejben tartották a születésnapomat!

Miután szülinapoztunk, visszamentem a gyerekekhez és éppen angol óra következett. A gyerekek is nagyon kedvesek voltak, mondtam, hogy "happy birthday Tünde teacher!".

Angol után kimentünk az udvarra. Igaz kicsit lehűlt a levegő, de a gyerekeknek nagyon jót tett, hogy rohangászhattak egy kicsit. Leültem az egyik padra, kiélvezni azt a kis nagyfényt ami a felhőkön átszűrődött, mikor az egyik kislány leült mellém. Összeveszett a barátnőivel, és nekem panaszkolt el. Mondtam neki, hogy előfordul olykor, hogy az ember még a barátaival is összeveszik, de azért barátok, hogy utána meg is tudják ezt beszélni, és kibéküljenek. Lehet elég döcögősen, és rossz kiejtéssel, de talán jól tudtam kommunikálni amit akartam, mert utána visszament játszani a kis pajtásaival.

Az udvar után megtartottam az órát, a gyerekek nagyon élveztek, sok csodaszép kishajó született. Annyira jó érzés volt, hogy tudtam magyarázni, megértették amit mondtam, figyeltek rám, és nem a tanártól várták már, hogy fordítson. Tényleg egy fantasztikus élmény

volt, és egy remek visszajelzés.

Este pedig a többi erasmusos diákkal ünnepeltük meg a születésnapomat. Ez a nap volt az egyik kedvencem az ittlétem során.

Az utolsó hét gyorsan eltelt. Már a hétfői nap végén nehezen búcsúztunk el egymástól az óvónőkkel, nagyon megkedveltük egymást. Az óvónő az én csoportomból mondta, hogy nagyon hozzám szokott már, és hiányozni fogok neki. Én is azt éreztem, hogy amint elmegyek innen pénteken, már vissza fogok vágni.

Reggel szokás szerint meglocsoltuk a babokat, aztán tanultak kicsit a gyerekek. Különböző tudósokat kellett felismerni, az egyik feladat például az volt, hogy be kellett a tankönyvben karikázni azt a gyümölcsöt, amelyik Newton fejére esett.

Aztán prezentáció következett, Indiáról (Hindistan). Az előadás után karkötőket készítettek a gyerekek papírtörlő hengerből. Az egyik óvónővel felvagdostuk őket, aztán kiosztottuk a ragasztókat, csillámokat és egyéb dekorációkat. Mutattunk képeket indiai ékszerekről inspirációnak, de a legtöbben török színekben készítették el a karpereceket.

A keddi zene nagyon vidám hangulatban telt, különböző kontinensek zenéit hallgatták a gyerekek, és táncolhattak rájuk szabadon. Sajnos az egyik kislány rosszul lett ebéd után, ezért le kellett kísérem a tanárhoz, ott vártuk meg együtt az anyukáját. Elmondta, hogy valószínűleg az ebéd miatt érzi magát rosszul, és reméli, hogy másnap már jöhet is.

Sajnos nem jött szerdán a kislány, aki kedden rosszul lett, de ezen a napon visszajött egy kisfiú, aki egészen idáig beteg volt. Neki még szokatlan volt, hogy az összes órán ott vagyok, holott a többi gyermek már annyira hozzászokott.

Jóga óra következett, az egyik kedvencem. Mivel a gyerekeknek nincs már délutáni alvás, így ők is ilyenkor pihenik ki magukat egy kicsit.

Az utolsó előtti napom az óvodában. Csütörtök, tehát robotika óra volt. Most Marioval kellett játszania a gyerekeknek, de úgy, hogy gyurmákból volt a konzol. Valahogy hozzá volt kötve a laptop-hoz három színes gyurma, azokkal lehetett ugrani, előre és hátra menni. A gyerekeknek és nekem is nagyon tetszett. -Természetesen megint kipróbálhattam.

Dráma órán volt megint szünetem, utána ebéd következett. Az egyik csoportban volt egy kisfiú, aki nem beszélt törökül, ezért én segítettem neki. Elmagyaráztam, mit szeretnének az óvónők, illetve, hogy mi micsoda a tányérban. Örültem, hogy segíthettem, és az óvónők is hálásak voltak. Mivel az utolsó előtti napom volt, délután ötig ott maradtam.

Elérkezett az utolsó nap. Megint egy nemzeti ünnepet tartottak, így ismét pirosba öltöztem. Miután elénekelték a himnuszt közösen az udvaron, és készültek képek, visszament mindenki a termébe. Fent angolra készültek, aztán gimnasztika következett. Kihívott óráról a két óvónő, és megleptek egy-egy ajándékkal. Nagyon jól esett, és ez a kedves gesztus megkoronázta a Törökországban eltöltött élményeimet. Összességében nagyon hálás vagyok, hogy három hasznos, tanulságos és emlékezetes hetet tölthettem Antalyában.